

ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Št. 12.

V Ljubljani, 1. decembra 1918.

XXVI. teč.

Maksimov: *Vojakov Božič.*

I.

*Oče in mati gresta
k maši polnočnici;
vsak je zamišljen v čase,
ki bili so — in več jih ni.*

*Tretjo božičnico sama
že obhajata zdaj.
Sin njun pa daleč v tujini
misli na ljubljeni kraj,
misli na Božič sveti,
misli na petje zvonov
in na veselje, ki ni ga
ob grmenju topov.*

II.

Oče in mati predraga!
Božič vama vesel želim
in po vama, kot nikdar preje,
iz teh zmešnjav domov hrepenim.

Kmálu pri vas se spev oglási:
„Mir na zemlji ljudem?“
Blaženi božični časi —
jaz pa o njih nič ne vem.

Ljubi starši vi in sosedje!
Če bi čuli, da sem pal,
ne žalujte! — Saj v trpljenju
vse sem madeže opral.

lv. Langerholz: **Sveti Alojzij.**

c) Čistost in sramežljivost.

ilijo na podobi svetega Alojzija ste gotovo že opazili? Lilija oznanja, da je poznal sveti Alojzij posebno dve čednosti: čistost in sramežljivost.

Čistost in sramežljivost sta si kakor dve sestri, ki ne moreta živeti druga brez druge. Poslušajte, kaj pravi vaš prijatelj, škof A. M. Slomšek, o teh dveh čednostih: »Lepše kot jutranja zarja, visoke planine in globoke doline ogrinja deviška sramežljivost mlado, nedolžno lice. Ona občuti, kaj je nespodobnega, grdega, pregrešnega, naj si bo v besedi, dejanju in zadržanju, in priča, da je duša še lepa, čista Jezusova nevesta, da je srce nedolžno Jezusov prestol; rdeče lice je le njen porok (t. j. nam priča, da je človek še sramežljiv). Sramežljivo, rahlo srce vsaka kriva beseda, vsaka nespodobna šala in še tako skrivni nečisti pogled zaboli.«

»Sramežljivost in čistost si morata biti sestrici pri vsaki pošteni devici. Brez čistosti sramežljivost nič ne velja; čistost brez sramežljivosti pa ni doma.«

Gotovo veste — kaj bi vam pravil! — kako Bog ljubi sveto čistost in sramežljivost. Blagor jim, ki so čistega srca, ker Boga bodo gledali!

Poglejmo, kako je skrbel sveti Alojzij za ti dve čednosti.

Gospa Kamila Ferari pripoveduje iz Alojzijevih otroških let to-le: Nekega večera se je igrala na kastilijonskem gradu mala družbica otrok. Igrali so neko igro, pri kateri je moral vsak, ki se je kaj zmotil pri igri, kako stvar zastaviti. Če je hotel svojo stvar zopet nazaj dobiti, je moral izvršiti to, kar so mu ukazali drugi igralci. (Naši otroci igrajo po več

krajih podobno igro, ki ji pravijo »frči, frči«. Mogoče jo poznate?) Alojzij je bil na vrsti, da dobi nazaj zastavljeno svojo lastnino. Poljubiti bi bil moral le senco neke deklice, ki je bila navzoča pri igri. Alojzij je pa lahko zaridel, nevoljen zapustil družbo, in nihče ga ni mogel več pripraviti, da bi se bil še kdaj udeležil podobne igre.

Njegov služabnik, ki mu je vsak dan pomagal pri oblačenju, je zatrjeval, da se ga ni smel nikoli dotakniti.

Dolgo časa je živel sveti Alojzij na dvoru španske kraljice Marije. Pa se je tako malo brigal za ves svet okrog sebe, za vse ljudi na dvoru, da niti kraljice same ni poznal. S povešenimi očmi je hodil med vso pisano družbo na dvoru — njegovo srce je bilo le pri Bogu. Kraljica sama je imenovala trinajstletnega mladeniča Alojzija majhnega svetnika.

Nekega dne leta 1584. se je mudil Alojzij v palači turinskega nadškofa. Bilo je tam zbranih več mladeničev njegove starosti. Med njimi je bil tudi že okrog sedemdeset let star meščan iz Turina. In ta mož je začel praviti mladeničem grde, nespodobne šale. Alojzij ga zavrne ves nevoljen: »Ali vas ni sram, da tako star gospod tako nespodobno govori vpricho mladih ljudi!« In pri tisti priči je zapustil Alojzij družbo.

Blagor mu, kdor hodi po takih stopinjah! Čisto in sramežljivo srce ljubi Boga, ga rado moli, hrepeni po njem in po njegovih oltarjih; nečisto srce pa beži od Boga. Čistost in sramežljivost delata človeka srečnega in zadovoljnega, nečistost pa onesreči človeka za vse življenje.

Poglejmo še, kje je sveti Alojzij dobil toj moč, da je ostal čist in sramežljiv vse svoje žive dni! Ljubezem do presvetega Rešnjega Telesa, češčenje Marije, Materē božje in pa misel na večnost: to ga je ohranilo. Pri vsakem delu se je vprašal: »Kaj mi pa to pomaga za večnost?« Otrok moj! Tudi ti se tako vprašuj. Prav gotovo ti ne bo žal ob smrtni uri.

Še mnogo lepega bi bilo povedati iz življenja angelskega mladeniča Alojzija. A mnogo o njem že tudi sami veste. Skrbite le, da boste vsaj v teh čednostih napređovali, ki ste jih spoznali v tej naši šoli!

Ljubi sveti Alojzj! Ti pa čuvaj in blagoslavljaljaj našo slovensko mladino, da pride po Tvojih stopinjah do rajskih višav, do večne sreče!

Francka Zupančič:

Lakota.

(Vojna pravljica.)

Družinica je povečerjala krompir, malo mleka in kosček ovsenega kruha. Bratec in sestrice sta še obsedela in zrla na prazno mizo, kot da bi še kaj pričakovala — ali da je še kaj na mizi. A bilo ni nič več. — Tako je bilo dan za dnem.

Iz oces otrok je prisijal mal, nemiren duh. Zalesal po mizi, in koder je uzrl drobtinico, se je pripognil do nje ter jo je pobral. To je bil lakotni duh. Ko pa je bila miza prazna, čisto prazna, se je vrnil škodoželjno v rjave očke otrok ter zrl vunkaj, kot da hoče oznanjati vsemu svetu: tu domuje glad.

Otroka sta bila zelo pridna. Nič nista tožila in jadikovala. Sedela sta sključena kot dva plašna ptička. V kuhinji zunaj je pomivala mati posodo. Za pečjo je pa sedela babica in je poklicala zdajci otroka k sebi. Njene oči so videle globoko v rjave očke otrok. Lakotni duh pa je takoj ob klicu babice izginil izza očesnih okenc in se je skrtil na dno otroških srčec. A babica ga je še vseeno videla ondi, kako je čepel v koticu in čakal, kdaj bo kaj popraskati. In mislila si je babica: »Da bi imela le kosček kruha, pa bi ga prepodila tega krvosesa.« — Lakotni duh pa se je potuhnil kot mačka: poželjivo in zvišo.

Bil je čas, ko je prinesla mati po večerji vsakrat lep kos belega kruha, dobrega, maslenega — ali pa

sladak kolač z rozinami. A tega časa sta se otročiča prav malo spominjala, ker sta bila tedaj še zelo majčkena.

Sedaj pa je bilo tiho v sobi. »Babica, samo še malo kruhka . . .« je zamoledeval bratec. Babica se je ustrašila, vstala je in šla v shrambo ter prinesla vsakemu otroku kosček kruha. Lakotni duh je zacepetal z drobnimi nožicami, bil je jezen in se ni več pokazal pri očesnih okencih. Babica je pa zopet sedla k peči in je začela pripovedovati:

»Nekoč je živel zelo reven deček, sirota. Ta je moral iti v mesto, iskat sorodnike, ker so mu umrli starši. Ko se je vlegel zadnji večer doma na slamnato blazino, in ni bilo mamice, da bi ga odela, je pristopicalo skozi duri malo, neznatno bitje in šlo naravnost k dečkovemu ležišču, ko je ravno dremal. Bitje je bilo drobno, neznatno, svetlih las, bledih lic in temno obsenčenih, globoko udrtih oči. S svojimi belimi prsti se je dotaknilo dečkovega čela, da je še enkrat odprl oči in pogledal.

»Me poznaš?« ga vpraša bitje.

»Ne!« odgovori deček.

»Zapomni si! Jaz sem Lakota. Ko boš šel jutri z doma, bom šla s teboj in te bom vodila.«

»Oh!« je zaplakal deček, ker se je spomnil očeta in matere, ter da ni ta dan še ničesar jedel razen skorje trdega kruha.

Jokaje je deček zaspal. Ko se je pa prebudil v jutru, je že sedela ob vznožju njegove postelje Lakota, kot da ga je čuvala vso noč.

»Požuri se!« mu je velela.

Deček se je napravil. Šel je v kuhinjo, a bila je hladna in prazna. Po vsej hiši je bilo tiho. Zbolelo ga je srcece in zaihtel je. Tedaj ga je prijela Lakota za roko in ga odpeljala, kakor mu je obljubila prejšnji večer. Črez nekaj časa ga je vprašala: »Ali me vidiš, ko grem s teboj?« Deček ji je le prikimal. Bilo mu je tako tesno in hudo pri srcu; saj je bil še brez zajtrka.

Ob robu gozda je stala hišica z malimi okenci. Lakota je rekla dečku: »Idi v to hišico in poprosi kosček kruha!« — Deček se zboji. Še nikdar ni

prosjačil. Oblije ga rdečica. A Lakota mu reče iznova in ostro: »Idi!«

In šel je. Prestopil je kamenito stopnico ter odprl duri. V izbi je bila stara ženica. Deček pa ni mogel izpregovoriti besede. Povesil je glavo in zardel iznova. A ženica ga ni izpraševala nič. Prinesla mu je skledico kave in kos črnega kruha ter mu ukazala, naj sede za mizo. Lakota je pa čakala zunaj. Ker je bila pa ženica tako prijazna, je začel deček govoriti z njo in ji je pripovedoval o svoji revii, da se je ženi smilil, in je imela solzne oči.

Ko je prišel deček vunkaj, ni uzrl nikjer več Lakote. Solnce je sijalo, in deček je veselo zaklical: »Lakota, kje si?« — A se mu ni oglasila. Iznova je zaklical: »Lakota, Lakota!«

Nič!

Gotovo je šla naprej, si je mislil deček in je šel dalje.

Ko je pa že hodil precej časa, je uzrl Lakoto, sedečo ob poti.

»Si vendar tu?« ga je vprašala ona in vstala. »Kako se ti je godilo?«

»O, dobro, prav dobro!« je odgovoril deček. Pa je Lakoti pripovedoval o dobri ženici. Tedaj se je razveselila Lakota, se zasvetila kot angel, pa obraz ji je zažarel kot zvezda, in oči so se ji bliskale kot pomladno solnce. Rekla je prijazno: »Šla bom tu mimo!« — Deček je vprašal: »Kam boš šla?« — A Lakota mu ni več odgovorila. In deček ni razumel pomena besedi »šla bom tod mimo«.

Solnce je stalo najvišje na nebu. Vroče je bilo in soparno. V dolini je stal mlin. Voda je šumela, brzela v strugi in gonila mlinsko kolo. Lakota je obstala vrhu klanca nad mlinom, pa zrla nekaj časa vodo in rekla naposled dečku: »Idi v mlin!« — Deček jo je slušal. Vedno bližje mu je bil ropot koles. Že so hlapci hodili semintia ter nosili težke, polne mehove in vreče moke. Pred mlinom pa so stali vozovi in čakali na dober, blag tovor. In pri vratih je stal mlinar ter ukazoval. Deček ga je ogovoril ponižno, boječe. A mlinar je zarohnel: »Tak fantek, pa že beračil!

Sramuj se!« — In v kuhinjo je zaklical: »Dajte mu kosček kruha vunkaj!«

Dekla mu je prinesla kosček kruha. Deček se je preplašen in bled vrnil k Lakoti. Ta ga je zopet vprašala, kako se mu je godilo. Tedaj je deček zajokal tako bolešno in milo, kot da stoji zopet ob mrtvaškem odru matere, pa je držal s tresočo roko tanki kosček kruha. Lakota se je razsrdila in z njenega obraza je odsevala jeza. Rekla je: »Tu ne bom šla mimo!«

Tako je potem rekla še večkrat: »Tu bom šla mimo« — ali pa: »Tu ne bom šla mimo«, kakor se je že vračal deček vesel ali žalosten iz hiš.

Naposled sta prišla z Lakoto v mesto. Deček je izpraševal od ulice do ulice po svojih sorodnikih, h katerim je hotel, in naposled je izvedel, da so se izselili iz mesta že davno, in nihče ni vedel, kam. Bil je torej sam in tuj v mestu, med visokimi hišami. Nikamor si ni upal, čeravno ga je Lakota silila. Vsepovsod je bilo po mestu veselo življenje. V pekarijah je bilo nagromadenih žemelj, prest in vsakovrstnega peciva — da je dečku jemalo vid. Za malo denarja se je dobilo vsega dovolj. Trgovci so imeli še polne predale kave, riža, sladkorja; vsega v izobilju. In če se je prav veliko skupilo, so bili zadovoljni in so rekali: »Hvala!«

Otrokoma ob babici so zažarela lica in oči. Babica je prenehala. V mladih dušicah so se porajale pestrobarvne podobe iz preteklosti. Tako — tako je bilo nekoč... Lakotni duh pa je zbežal iz njiju srčec, se vsedel na mizo in mahal z drobnimi nožicami. Babica pa je pripovedovala naprej:

»Za ubogegega dečka se ni zmenil potem nihče. Saj ni imel nihče časa. Vsak je hitel le za svojim opravkom. Izložbena okna so bila tako lepa in velika, in izložene stvari tako krasne! — Toda kaj je to hasnilo ubogemu dečku? Nepremično je zrl ta kras in tiščal nosek na šipo. A sčasom je postal truden in onemogel, ker pač nihče ni sit od gledanja. Deček je vedno bolj čutil glad.

Zimsko veselje.

Tedaj ga je začela Lakota priganjati, ukazovati mu, in deček je moral slušati, hoté ali nehoté. Pozvonil je boječe ob nekih durih. Lepo oblečen gospod, s svetlimi gumbi na suknji, je odprl, pa ni niti pogledal dečka, ampak le dejal: »Beračiti je tu prepovedano!« — pa je zaloputnil vrata. Z okna višje gori je pa pogledal dol drug gospod z očali in je rekel: »Glejte potepenca! Tako mlad, pa že berači!« — In potem je zagrozil: »Glej, da se mi spraviš odtod!« — Deček je stekel in tekkel, da naposled že več ni mogel, pa se je zgrudil v kotu ob oglu neke ulice. Komaj ga je dohitela Lakota. Ko je pa videla revčka ležati, se ji je zamislila. Položila mu je roko na glavo in rekla: »Zapustila te bom! Naj ti bo dobro!«

In potem se je Lakota razsrdila. Zrastla je, postala velika kot cerkven zvonik, pa je udarila z ного ob tla, da je jeknilo. Njen glas je zadonel kot žvenket ostrega orožja, ko je rekla: »Tu pa ne bom šla mimo!« V mestu pa je bil ropot, ni nihče ni slišal besedi Lakote. Deček je pa spal in spal v kotu . . . In ko ga je v jutru našel stražnik, je bil revček mrtev. Ljudje so tedaj drli skup in postajali. Nastala je velika gneča okrog mrlička. In tožili so: »Ubožček! Saj bi mu ne bi bilo treba umreti v mestu gladu. Ubogi, ubogi deček!« — A tedaj je bilo že prepozno. Revček je bil mrtev.«

* *

Otroka sta povabila glavici. V očeh so jima zalesketale solze. A bratec je zaprosil: »Babica, naprej!« In babica je nadaljevala: »V samotni skalni duplini je živela sestra Lakote. K njej je šla Lakota in ji je povedala vse, kar se je zgodilo. Kako je umrl v mestu ubogi deček lakote, čeravno se je videlo po izložbah vse polno dobrot, in kako trdosrčni so mnogi ljudje. Sestra jo je poslušala in vstala. Bila je velika. Iztegnila je roko, prijela velik nabrušen meč, pa ga zadela na rame. Nadela si je krvavordečo čelado in je šla v svet. Ko je prišla tudi v ono mesto, so se je ljudje ustrašili in so dejali: »To je Vojska!« — Mnogi se pa seveda niso zmenili zanjo. Vojska pa je

zavihtela meč ter rekla resno in trpko, da je celo Lakota strepetala: »Ostala bom dolgo, dolgo!«

Lakota pa je storila, kot je pretila. Šla je mimo hišice ob gozdu. Notri je sedela stara ženica in je jedla močnik, pripravljen iz moke in s kozjim mlekom. Pa je zrla z modrimi očmi skozi mala okenca. — Lakota je prišla do mlina. Šla je noter in položila roko na mlinsko kolo. Pa se je takoj ustavilo. Nobenega mehu žita, nobenega prahu moke ni bilo poslej več v mlinu. Mlinar je postal obupan pred hišnimi vratmi. — Lakota je pa šla še v marsikatero hišo, kot je obljubila. Povsod so izginile potem polne sklede raz mize in mesto njih prišle male posodice s tankorednimi jedili na mizo. Suh kruh je nadomestoval pecivo, ali ga pa sploh ni bilo.

Tudi v mesto je prišla Lakota. Postala je velika, večja kot najvišji zvonik. V pekarijah ni bilo dobiti več žemelj, prest, kolačev in drugega peciva. Vse dobro je šlo v kraljestvo palčkov in vil; ljudje dobrega niso več videli. Trgovec je gledal s skrbjo ljudi, ki so prihajali v trgovino, ker je imel le prazne predale. Ljudje so pa kupovali za drag denar ter rekali: »Hvala lepa!« Bili so veseli, da so sploh kaj dobili. Pred prodajalnami ob izložbah pa so stale dolge vrste ljudi in se gnetle ter čakale ure in ure na kosček slanine ali peščico moke ali merico sladkorja.«

* *

Babica je umolknila. Resno in tiho je bilo v sobi. Deklica je odgovorila: »Potem je pa prišla Lakota tudi k nam?« Babica je prikimala: »Malo je je tudi pri nas. Ker velikokrat se nismo spomnili gladnih siromakov, ko nam je bilo dobro. In vinar, ki smo ga jim dali, smo dali brez misli in neprijazno. Zato . . . Lakota pa ne bo ostala vedno. Zopet bo odšla. In sicer tedaj, ko bodo ljudje zopet izvrševali blaga dela usmiljenja: ko bodo zopet radodarni do revežev, ko nikogar ne bodo zavidali, nikogar žalili. Ko se bodo ljudje zopet med seboj ljubili, kakor nas je učil naš Zveličar: »Na tem bodo vsi spoznali, da ste moji, če boste ljubezen imeli med seboj.« Tedaj bo minula

lakota. Potem bo seveda izginila z njo s sveta tudi vojska. Kajti ljubezen do bližnjega je največji sovražnik Vojske in Lakote.«

In otroka sta zdaj veselo vzkliknila: »Babica, koj jutri storiva kaj dobrega!«

In Lakota je tedaj urno vstala ter stekla pri vratih vun. Je niste videli?

Otroka pa sta še v svojih posteljicah sanjala o ljubezni, ki jo bodeta delila naslednji dan, jutri že, jutri — in jutri že tudi morda pride — mir, mir, mir!

— è: *V Nikolajevi noči.*

*Že davno Nikolajeva je noč
zemljó s perotmi temnimi pokrila.
V cerkvenem stolpu bila je polnoč...
Iz krasnih sanj se Cvetka je zbudila.*

*„Kaj lahko pač stopica tam po tleh?“ —
Vsa v strahu Cvetka je zašepetala:
„Morda je Nikolaj...? Sam parkelj...? Eh,
saj sem zmolila vse, kar sem le znala!“*

*Boječe in jokaje urno je
odejo si čez glavo potegnila...
A zjutraj vrh daril je v sobi še
ponočni strah: no — kužka — zapazila.*

Tone Kosem: **Jež in vrana.**

(Basen.)

V pozni jeseni je zapazila nekoč vrana ježa, trkljajočega se po listnatem bregu navzdol.

»Ehej, stričko, ehej! Kaj pa vendar delate?« mu zakriči z bukove veje.

»Ali ne veš, teta, da se bliža zima? Spat grem!« ji odgovori jež dobrodušno. »Da bom imel pa pozimi gorko in mehko posteljico, se valjam zdaj tukaj, da prinesem na svojih bodicah kolikor mogoče veliko listja domov.«

»In kako dolgo boste spali, striček?«

»Prespal bom vso zimo, tetka.«

»Prespal vso zimo? Torej vi zime niti ne poznate. O, blagor vam, stričko, tisočkrat vam blagor, da je ne poznate!« ga poblagruje vrana. »Ker ne poznate zime, tudi mraza in gladu ne poznate. Medtem ko boste vi sladko spali, bomo pa me tetke žalostno poletavale nad mrtvimi polji, pa zmrzovale in stradale... Jaz in na tisoče mojih sorodnic... bomo zmrzovale in stradale kakor vsako zimo. Zavidam vas, stričko!«

Vrana žalostno krakajoč odleti,

Zares! Kdo bi ga ne zavidal — strička ježa? Srečen, kdor more hude dni prespati! Kako kmalu bo zanj spet tu ljuba pomlad!

In za nas? — — O, kdaj še, kdaj še!

Alba:

Jezusčkova šola.

8. Bršljan.

Janezek stopa počasi po cesti. Glavica mu je povešena. Žalosten je. Ko stopi skozi vrata v Marijin vrtec, steče k Mariji, ji plane v naročje in bridko za-joče. Francka je umrla, in sedaj mu je tako hudo. Rad bi jo zopet videl.

Marija ga pritisne na srce, mu obriše solze in ga tolaži. Pove mu, da je bila Francika tako pridna, da se sedaj že med angelčki v nebesih raduje. Obljubi mu, da jo bo še danes videl v vrtcu. Nato ga prime za roko in popelje v sredo vrta. Janezek se rado-vedno ozira, kje bo ugledal Franciko. Ves vesel jo zagleda poleg Jezusčka. Pa kako je lepa! Obleko ima dolgo, sneznobelo. Kar leskeče se, tako je posuta z dragimi kameni. V roki drži lilijo, na glavi ima pa lep venec. Rad bi jo objel, sestrico, a si ne upa.

Jezusček pristopi k Janezku ter pravi: »Janezek, glej, kako srečna je zdaj Francika! Zvesto je izpolnjevala vse nauke, ki sem vam jih dajal tū v Marijinem vrtcu. Sedaj pa pri meni uživa plačilo. Ker je bila tako iskrena v ljubezni do Boga in do bližnjega, ji je glavica okrašena z lepim venčkom vrtnic. Ker je ohranila še krstno nedolžnost, je oblečena v belo obleko čistosti in nosi belo lilijo v roki. Dragi kameni, s katerimi ji je posuta obleka, so plačilo za druge čednosti. Glej, eni se svetijo vijoličasto: to je njena ponižnost; drugi so bledordeči: to je njena krotkost; tretji so rumeni: to je njena pokorščina; tam-le so eni modri: to je njena pridnost; zopet drugi se izpreminjajo v vseh barvah: to je njena potrpežljivost. Tam zraven pa ugledaš živordeče: to je njeno

usmiljenje. Posebno lepo pa se blestijo zeleni dragulji. Li veš, kaj ti pomenijo? To je njena stanovitnost do konca. Francika se je trudila, da se izpopolnjuje v vseh čednostih do zadnjega. Vedno je imela pred očmi le mene in se je skrbno varovala, da bi me razžalila. Zato pa se bo sedaj na veke radovala z menoj.«

Janezek je bil ves iz sebe, ko je videl Franciko tako lepo in srečno. Najrajši bi bil tudi on kar pri njej ostal. A Jezusček ga pouči: »Glej, Janezek, ni še prišel čas zate! Če pa hočeš biti enkrat s Franciko skupaj, pa pazi, da boš stanoviten v dobrem. Vzemi si za zgled bršljan. Ta je vedno lepo zelen, poleti in pozimi. Tako se moraš tudi ti truditi v veselih in žalostnih dneh, da se boš ravnal po mojih naukih. Bršljan ne raste samobsebi kvišku; vedno se ovija okrog kakega debla ali pa išče opore ob skali. Tudi ti ne smeš sam v sebe preveč zaupati. Tvoja opora bodi vedno le Bog. — Če hočeš biti stanoviten, se moraš vaditi vsak mesec, da, vsak dan v letu z novo vnemo v čednostih. Vsak dan bodi tvoja vnema tolika, kakor bi bil šele začel. Tudi v tem ti je bršljan za zgled. Če ga gledaš, se ti dozdeva, da je vedno enak; a vendar dela vedno nove vejice in poganja mlade lističe ter neopazno raste. O, da bi rastle tako tudi tvoje čednosti!«

Jezusček se skloni, pa mu vsadi v srce bršljan ter ga blagoslovi. Janezek pa, ves poln ljubezni do dobrega Jezusčka, poklekne, ga objame okrog kolen ter vneto zakliče:

»Jezus, tebi živim! Jezus, tebi umrjem!
Jezus, tvoj sem živ in mrtev! Amen.«

Rešitev rebusa v 10.-11.

Ko sem stopal na planine, sem občudoval
krasoto stvarstva.

Rebus v zadnji (10.—11.) številki »Angelčka« so prav rešili: Milena Pavletič v Št. Petru na Krasu; Alenka Znidersič, Il. Bistrica.

J. E. B.

Rešitev zastavice v št. 10.-11.

1	K	o	z	a	r	e	c	4
	k	o	z	o	l	e	c	
	b	o	r	o	v	e	c	
	v	o	d	o	v	o	d	
	s	e	l	i	š	č	e	
	B	e	n	e	t	k	e	
3	C	a	r	s	t	v	o	2

Koroško-Celovec

Rebus in zastavico so prav rešili: Tonček Jandl, Ljutomer; Marjeta in Franciška Šuštar, Mimi in Franciška Smole v Kamniku; Hafnar Marica, Šolar Milka, Tončka Ulčar, Poljanec Marica, Lavrič Iva, Pogačnik Tilka, Šmitek Lojzka, A. Verdir, Žigon Ivanka, Godina Marija, Ela Zelen, Korenčan Milka, Mercina Danica, Štefa Ferlič, Mara Vider, Irenka Hrovatin, Leon Sitar, Medvode; Bischof Mimica, Rudolf in Hedvika v Ljubljani; Osterman Karlo v Kandji pri N. m.; Kunc Milena in Drago v

Novem mestu; Angela Gospodarič in Pavla Gramc, Radeče pri Z. m.; Jugovic Lidija v Ljubljani; Rudolf Miklin, Brežkavaš pri Pliberku; Božidar Bajuk, Vlado in Boris Koman, Skrt Ljubivoj v Radovljici; Kraut Bojan, Cerar Avgustin, Šavelj Jože, Vivoda Ivan, Celedin Adolf, Mesner Lucijan, Pavlič Avgustin, Rozman Ivan, Stare Radovan, Bachal Karol, Cerer Albert, Grzincič Oskar, Jelenc Bogomir, Močnik Franc, Pirc Ivan, Potočnik Ivan, Tončič Ferdo, Vedlin Ivan, Binter Marijan, Podboj Stanko, Schlegl Dušan, Veber Julij, učenci v Kamniku; Rado Sem, Ljubno pri Celju; Zora Pernuš, Vrhnika; Pipan Zmagoslav in Leon v Rožnem dolu; Klepec Marija, Bučar Nikolaja v Ljubljani.

Samo zastavico so prav rešili: Rud. Jurčec, Ormož; Franica Kogovšek, Preserje pri Lj.; Vinko Skubic, Šmarje, Dol.; Zdenko in Ivica Medica, Mavec Jožica, Angela Nagode v Ljubljani; Marija Brešan v Šmihelu; Martin Kravca, Trebnje; Ana Metlar, Šmarje pri Ljubljani; Janko in Avgust Bergant v Stari Loki; Helena Padar, Ivan Žitnik, Ivan Hribar, Trtnik Jožefa, Anton Praprotnik, Jožef Sinkovec, Šmarje pri Ljubljani; Marjeta Stele v Kamniku; Boris Dolenc, Novo mesto.

»Angelček« stane 1 K 50 v na leto. Izdaja društvo »Pripravniki doma.
Urednik: Jožef Volc, župnik na Rovih. Oblastem odgovoren: Ludovik Tomazič. Za upravnništvo: dr. Jožef Demšar, c. kr. profesor v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80.